

ningerne og Regnskabet over, hvordan den store Anmærkning har virket, ikke paa Statsregnskabet for 1910—11 har optaget det samme lille Specialregnskab, som fandtes paa Regnskaberne for 1905—06, 1906—07, 1907—08, 1908—09 og 1909—10. For hvert af disse Aar findes der i Regnskabet optaget et lille Specialregnskab over de forskellige Anmærkningskonti, hvoraf man kan se, om der har været Underskud eller Overskud. Det findes for alle de 5 Aar, men ikke for 1910—11. Dette forstaar jeg ikke; jeg synes, det vilde have været ganske rimeligt, om man sidste Aar, da Overskridelsen var saa stor, ikke fra Ministeriets Side havde gjort — lad mig sige dette Forsøg paa at dække derover, men lagt Regnskabet frem, som man har gjort det de andre Aar. Da jeg fik § 22 udleveret og skulde gennemgaa den, var den første Ting, jeg saa efter paa Regnskabet, hvordan Anmærkningen havde virket; og da jeg saa, der manglede Oplysning derom, satte jeg mig selvfølgelig hen og trak de forskellige Konti ud; thi jeg vilde have at vide, hvordan Anmærkningen havde virket, og saa fandt jeg det, som jeg har anført. Jeg synes, at her foreligger en af den Slags Omstændigheder, som ikke er formildende. Man har begaaet en stor Overskridelse, og saa fraviger man den Praksis, man hidtil har fulgt, at fremlægge Regnskabet over Anmærkningen i selve Statsregnskabet. Det tyder ikke paa noget egentlig godt Sindelag i saa Henseende. I det hele taget vil jeg sige, at naar man fra Forsvarsministeriets Side har brugt ubevilgede Penge i den Grad, man har, naar man har tilladt sig i høj Grad at overskride de forskellige Konti uden at forlange Pengene bevilget paa Tillægsbevillingsloven, kan jeg tænke mig, at man har haft en af følgende to Grunde dertil: Man kan maaske have haft den Grund: Vi bryder os ikke om saa hurtigt efter, at Militærlovene har været til Behandling, og der har været Tale om alle de stigende Militærudgifter, at faa vist inde i Rigsdagen, at der paa forskellige Punkter maa kræves noget mere end hidtil. Om man havde haft den Anskuelse, vilde jeg kunne forstaa det, men man kan ogsaa have nærret en anden Anskuelse i Forsvarsministeriet, den Anskuelse, at hvad der skal til, skal til, og om man har lovlig

Bevilling derfor eller ikke, kan være nogenlunde lige meget. Det er en Anskuelse, som ikke er videre rosværdig, og jeg tillader mig at tro, at den Anskuelse vil man fra Statsrevisionens Side ikke paa nogen Maade gaa ind paa at nære.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Dinesen: Jeg tillod mig forgangen Dag at omtale det Forhold, der nu har været drøftet mellem ærede Medlemmer og den ærede sidste Taler (Slengerik), og jeg sagde, at jeg i Statsrevisorernes Betænkning savnede nærmere Oplysninger, som kunde begrunde de Indstillinger, der var gjort fra den ærede Statsrevisions Side om de formentlige Overskridelser paa Krigsministerens Budget. De Udtalelser, der er faldne her i Tinget saavel fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) som fra den højtærede Forsvarsminister, har overbevist mig om, at der kunde være givet en saadan Begrundelse, at det klart var fremtraadt for Tingets Medlemmer, hvorledes det hele forholder sig. Dette kan man endnu opnaa ved Spørgsmaalets Behandling i de respektive Udvalg, som ned sættes for at gennemgaa Statsrevisorernes Betænkning, der jo i øvrigt i Aar først kommer til Behandling i Landstinget. Det Mellemværende, der er mellem det ærede Medlem og Statsrevisorerne og den højtærede Forsvarsminister, er af en saa eksakt Karakter, at det maa kunne belyses under den Forhandling, der forestaar, saaledes at der ikke behøver at være nogen Tvivl om, hvorvidt der i denne Sag er handlet mere eller mindre berettiget fra Administrationens Side. Det kan klarlægges paa en saadan Maade, at der ikke behøver at være Tvivl til Stede, og jeg har forlangt Ordet for en kort Bemærkning, fordi jeg tror, at enhver yderligere Debat i denne Henseende er overflødig, saa længe Sagen ikke er os forelagt. Jeg mener ikke, at den ærede sidste Talers Bebrejdelse mod Ministeren for, at han ikke havde vidst saa god Besked som det ærede Medlem og ikke havde søgt Underretning hos sine Embedsmænd i Ministeriet o. s. v., har tilstrækkelig